

zvířat tady v lese podle Wikipedie žije. Co když mě sežere medvěd? Nebo puma? Nebudu vám moct zavolat, abych vám řekla, co se přihodilo!“

I přes telefon bylo jasně slyšet, že to jejího otce pobavilo. „Pokud nastane tak nepravděpodobná situace, že tě rozsápe divoká zvěř, tak už se stejně nedovoláš ani *nikomu jinému*.“

„Ale ani vám nikdo nebude moct zavolat místo mě,“ upozornila ho Alex. „Takže pak zmeškáte můj pohřeb a otázky ohledně mojí smrti zůstanou navždy nezodpovězené. A nedozvíte se, jestli si na *Alexandra à la carte* pochutnal vlk nebo nějaký rys.“

Její otec se uchechtl.

„Tvůj smysl pro humor mi bude scházet.“

„Tati, já ale mluvím vážně. O dravých šelmách se nežertuje.“

Moudře ji ignoroval a místo toho řekl: „Tvá matka tu na mě dělá nějaká divná gesta. Hádám, že už jí začíná zabírat diazepam. Přesvědčil jsem ji, aby si vzala dvojitou dávku – sama víš, jak jí létání nedělá dobře –, takže to její pokyvování hlavou a máchání rukama asi znamená, že s tebou chce mluvit. Radši ti ji předám, než tu někomu vypíchne oko.“

Alex se do telefonu usmála. „To bude asi nejlepší.“

„Mám tě moc rád, zlatíčko. Uteče ti to rychleji, než si myslíš.“

Než na to stačila cokoliv říct, ozval se ze sluchátka šustivý zvuk, jak otec telefon předával.

„Alex?“ ozval se matčin poněkud ospalý hlas. Během deseti minut bude spát jako mimino – což bude jedině dobře, protože se jí se v letadle dělalo *opravdu* špatně.

„Jsem to já.“

„Nemám moc času, do letadla už začali pouštět – *škyt!* – pasažéry,“ řekla. „Ale chtěla jsem se s tebou – *škyt!* – rozloučit, ještě jednou.“

Alex se zamračila na sedadlo před sebou. „Je všechno v pořádku?“

„Je, je,“ řekla její matka a znovu škytla. „Jenom jsem si dala jeden malý drink, abych spláchla ta sedativa. *Škyt!*“

„Jsem si celkem jistá, že jsi ty prášky neměla zapíjet alkoholem, mami,“ upozornila ji Alex, které se v hlase nepodařilo skrýt pobavení. „A sama dobře víš, že ze statistického hlediska je daleko pravděpodobnější smrt následkem kopnutí mulou do hlavy než při leteckém neštěstí. Nic se ti nestane.“

„To já dobře vím.“ Matce se jazyk pletl čím dál tím víc, jak jí prášky začínaly zabírat. „Ani tobě se nic nestane. Víím, že jsi chtěla letět s námi, ale takhle to opravdu bude nejlepší. *Škyt!* Celý svůj dosavadní život ses s námi musela plahočit po světě – je na čase, aby ses někde usadila a dostala příležitost seznámit se s vrstevníky.“

V tomhle měla matka pravdu. Stěhování do nové země každých pár měsíců, protože se rodiče hrnuli za nejnovějším archeologickým nálezem, rozvíjení Alexiných společenských dovedností dvakrát nepomáhalo. Neměla přátele – vlastně ani pořádně nevěděla, jak si nějaké najít. Středoškolácké intrikaření bylo nad její chápání; neměla vůbec představu, co má od nové školy očekávat. Přece se nemůže vedle něko ho jen tak posadit na písek, cpát se s ním hlínou a prohlásit ho za „nejlepšího kámoše“.

„To máš pravdu,“ řekla Alex a do hlasu vložila tolik optimismu, kolik jen mohla. „Jsem si jistá, že to všechno dobře dopadne.“

„Tomu říkám – *škyt!* – správný přístup,“ odvětila jí matka. „Teď už ale budu muset jít, než mi ta fialová opice sní i poslední banán. *Škyt!*“

Alex si telefon oddálila od ucha a tázavě se na něj zadívala, načež si ho zase přiložila zpátky. „Cos to říkala?“

„Povídám –“

Přerušil ji hlas Alexina otce někde na pozadí. „*Je čas nastoupit, Rach. Rozluč se.*“

„Musím už jít, Alex,“ řekla jí matka. „Jsem si jistá, že se ti na té akademii – *škyt!* – bude moc líbit. Uvidíme se v červnu. To bude co nevidět!“